

Der kommer jo ikke noget nyt frem under solen hverken i det ene eller det andet indlæg i den her sag. Jeg tror såmænd, vi alle sammen kan gå tilbage og se, hvad vi har sagt de foregående fem gange. Så jeg skulle nok have gjort det, som jeg overvejede, da jeg skulle finde ud af, hvad jeg sagde sidste gang, vi behandlede forslaget.

Her fandt jeg frem til, at jeg åbenbart havde noget, der var vigtigere, så jeg havde bedt min kollega, hr. Ole Vagn Christensen, om at referere mine synspunkter. Det skulle jeg have gjort igen, for så havde jeg været fri for at gentage debatten her hele tiden. Jeg tror ikke, at vi kommer ret meget videre.

Jeg går ud fra, at det er spørgsmålet om organisationsretten og -friheden, vi diskuterer, og ikke et spørgsmål om, hvorvidt man skal regulere alle mulige andre forhold i samfundet. Man kan selvfølgelig ikke, selv om man indgår en fri aftale på arbejdsmarkedet, indgå en aftale, som strider mod lovgivningen eller mod internationale konventioner. Derfor kan man selvfølgelig heller ikke forestille sig, at man har en overenskomst, som indfører diskrimination af nogen art, fordi det er i strid med loven.

Men vi har organisationsfrihed, vi har retten til at organisere os, og vi har retten til at lade være. Vi har retten til at indgå kollektivaftale, vi har retten til at lade være, vi har retten til i kollektivaftalen at have eksklusivbestemmelser. Sådan er det. Det er ikke i strid med landets love, det er ikke i strid med internationale konventioner.

Jeg prøver bare at påpege, at konsekvensen af de to borgerlige partiers holdning, som er mest markant i oppositionstider, hvad det her spørgsmål angår, vil medføre nogle uoverskuelige konsekvenser, hvor man sagtens kan drage paralleller i forhold til tiden før 1899. Det vil jeg gerne lave en historisk redegørelse over, men det tillader tiden ikke her. Jeg ved heller ikke, hvor relevant det er, og jeg synes også, at man skal gøre det i en forsamling, hvor der er nogen, der lytter – ud over os.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

For det første synes jeg ikke, at man skal undervurdere antallet af seere på DK 4; firetallet er faktisk ikke deres seertal, og der er flere, der følger med i de her folketingsdebatter, end man regner med, og derfor er det, der bliver sagt fra Folketingets talerstol i dag, noget, der også kom-

mer ud til en bredere kreds, bl.a. ved at lægge det ud på Internettet m.v.

Derfor er jeg glad for, at hr. Ole Sohn har involveret sig i debatten her, men jeg er ked af, at han endnu en gang ikke svarede på mit spørgsmål. Jo, han henviste til de andre ting, som man ikke må diskriminere imod, og at det er noget, vi har indført i lovene. Og hvorfor er det blevet indført i lovene? Det er det, fordi man i Folketinget har vurderet, at der er nogle ting, hvor vi ikke vil acceptere, at man diskriminerer.

Jeg synes, det er forkert, at hr. Ole Sohn og SF fortsat accepterer en diskrimination over for de mennesker, der ønsker at udnytte den fulde negative foreningsfrihed, for det, vi har i Danmark, er kun en svag skygge af reelt at have en negativ foreningsfrihed.

Jeg synes, hr. Ole Sohn skulle tage og genlæse det, han har sagt, og så genoverveje, om ikke SF med den fremragende anbefaling af de personlige frihedsrettigheder, som hr. Ole Sohn kom med, skulle tage og støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Nu kan jeg konstatere, at der er kommet fuldstændig overensstemmelse mellem hr. Ole Sohns og min opfattelse af begrænsningerne i aftaleretten på det danske arbejdsmarked. Til gengæld er der nu ikke overensstemmelse mellem det, hr. Ole Sohn siger, og så hans konklusion.

Hr. Ole Sohn sagde for et øjeblik siden – nu kan jeg naturligvis ikke citere ordret, men jeg er overbevist om, at det kommer til at ligge meget tæt på: Man kan på det danske arbejdsmarked indgå kollektive aftaler, men man kan selvfølgelig ikke aftale noget, der indeholder diskrimination.

Den lader vi lige stå på skærmen et øjeblik. For hvad er det her med eksklusivaftaler andet end diskrimination, som hr. Ole Sohn sagde? Man kan selvfølgelig lade være med at være medlem af fagforeningen, men så kan man jo også tage og skride.

Annette Jørgensen (DF):

Jeg må indledningsvis slå fast, at organisationsfrihed her i landet er en afgørende faktor i vort samfund. Det har imidlertid vist sig, at der ikke i alle tilfælde er tale om fri ret til at vælge organisation, og det fremsatte beslutningsforslag er udtryk for, at de mangler, som er på området, ønskes fjernet.